
the wedding

door
rob stevenhagen

IK HEB HET GELUID OP EEN 16 MM perfoband gezet. Die liep met 24 beelden per seconde. Ik heb het geluid toen uitgelezen; dat betekent de band heel langzaam over de geluidskop laten lopen zodat ik precies elk woord kon uitvissen uit die band. Met een vet potlood heb ik dat aangetekend en toen de band helemaal was uitgelezen, kon ik de beelden tellen, die elk woord nodig hadden. Dat noteerde ik op zogenaamde exposuresheets. Je hebt dan de film al min of meer op papier staan en dan is het nog alleen maar een kwestie om het beeld gelijk te krijgen met het geluid.

De kop heb ik gemaakt van plasticine. Het is geboetseerd rond een soort schedel, die bestond uit een plastic bloempot waar ik twee gaten in geknipt had voor de ogen, een soort oogkasen dus, het geheel staat weer vastgeschroefd op een ouwe lampenstandaard met een flexibele as, die dus in elke stand kan blijven staan.

Daar binnenin zit klei. Ik heb

die plastic bloempot helemaal opgevuld met plastine. De rest er omheen is ook boetseerklei. Een aantal dingen, die dus steeds terug moesten komen, oren en neuzen bijvoorbeeld, zijn van te voren uit hout en uit karton gemaakt, waar dus weer klei omheen is gedaan.

De ogen waren gemaakt van twee grote knikkers, die wit geschilderd zijn en waarop irissen en pupillen ingeschilderd zijn en daarna gevernist zijn. Het gebit is een echt kunstgebit, een ouwe dus. De kin heb ik gemaakt uit een stekker, dan kon ik steeds weer tot dezelfde kin terugkeren.

Tijdens het animeren is het geheel wel een stuk of acht keer ingestort door de hitte van de lampen, maar dat gebeurde gelukkig op momenten als de kop lachte of wild te keer ging. Dan kon je gerust de hele zaak weer slopen midden in zo'n beweging en opnieuw in elkaar zetten. Daarom kon je het verschil tussen die twee hoofden, dat er eigenlijk wel is

niet zo goed opmerken. Het aantal beeldjes per opname varieerde tussen twee en één. Al het gewone praatwerk, zal ik maar zeggen, werd met twee beelden per bewegingsfase opgenomen. Het lachen was vaak op één beeld. Dat ging ook gemakkelijk want daar was 't vaak maar een kwestie van die kop even iets omhoog schroeven of omhooglaag.

KOPEREN PIJP

De film is in, zeg maar, twee maanden opgenomen. Ik ben begonnen ongeveer half augustus. Daar komt ook de tijd bij om de perforand te lezen, ongeveer een week of anderhalf, denk ik, ben ik daarmee bezig geweest. De rest van de tijd is besteed aan het animatiewerk. De camera had ik niet op een statief staan, maar die had ik vastgeschroefd aan mijn werktafel met een of andere beugel die in de schuur lag.



foto's RON DE WATER

ROB STEVENHAGEN was een jaar of veertien toen hij de restjes van een film in de camera van zijn vader, een bekend amateurfilmer, mocht opschieten. Later maakte hij met een geleende camera het beroemd geworden FLAT BAROQUE, dat een ereplaats bij de NOVA TEN BEST kreeg. Daarna maakte hij een opnieuw succesvolle 16 mm tekenfilm en ging in de professionele filmstudio tekenwerk verrichten. Hij werkt nu aan de allernieuwste ASTERIX & OBELISK film mee en krijgt daar ook CREDITS voor.

ROB STEVENHAGEN heeft, zegt hij, bereikt wat hij als jongen al wilde: tekenfilmer worden. Hij is gelukkig met zijn beroep en hij vindt daarnaast het reizen en in andere landen moeten werken helemaal geen bezwaar. Zo heeft hij onlangs heel wat tijd in PARIJS moeten doorbrengen voor de genoemde tekenfilm. Een vervolg wordt inmiddels meteen al weer gemaakt. Voorlopig heeft ROB dus nog wat te doen. Met THE WEDDING stijgt zijn faam! De film is gebaseerd om het bekende SPIKE JONES liedje THE WEDDING en we krijgen de zanger in al zijn luister te zien. Een geweldig effect, waarbij zalen toeschouwers snikken van het lachen. Wij zijn ROB STEVENHAGEN dankbaar dat hij zonder aarzeling ons dit interview toestond. SHB heeft gepoogd hem zijn eigen verhaal te laten vertellen.

Voor de animatiefilmers is zijn uitleg duidelijk genoeg. Zoals ED TIETJENS zei op het Tweede Klik Klik Klik Animatiefestival: Experimenteer, mensen! Er is nog zoveel te maken.

Dat heeft Rob met THE WEDDING zeer zeker opnieuw bewezen! Hopelijk inspireert het onze lezers ook eens plasticine te kopen en aan de slag te gaan! ■

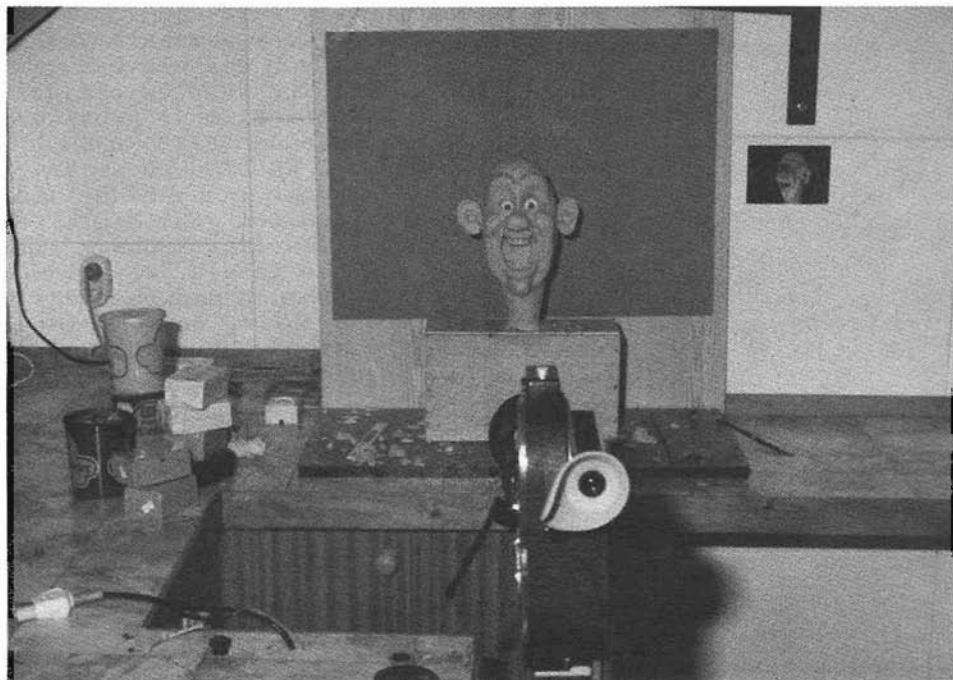


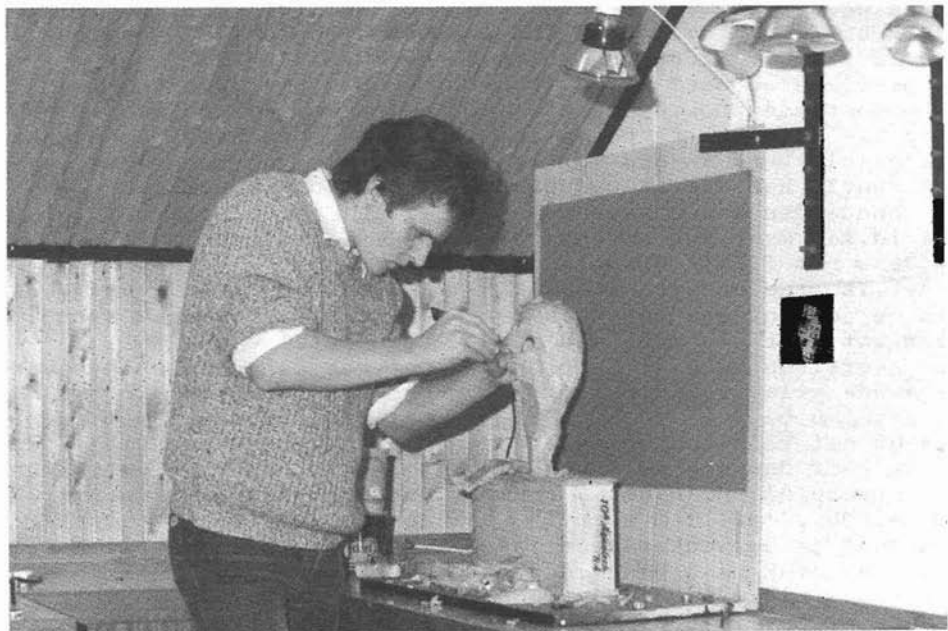
Absoluut trillingvrij stond de ouwe Paillard 16 mmm camera op die beugel. Dus kon ik hem permanent laten staan. Ik kon natuurlijk niet hebben dat ik in die twee maanden dat ik aan die film bezig was dat ik de camera zou moeten verzetten. Of dat ik tegen een statief zou aanschoppen! Dat stond dus allemaal goed vast op z'n plaats.

De kop bestond dus uit die omgekeerde bloempot op die flexibele lampenass. Dat geheel moest weer schuiven in een koperen pijp, die precies om die lampenass heen schoof.

Dan kon ik een lachbeweging krijgen. Die koperen buis stond vast in een soort houten schoendoos, waar ik twee gaten ingeboord had, zodat de buis erin vast kwam te zitten. Ook allemaal in het schuurtje gevonden...

In de pijp had ik gaatjes ge-





geboord. Als de lampen in die buis zat, kon ik met behulp van een spijker in die gaatjes die lampen steeds verschuiven. Op hoogte zetten, zodat ik het ene moment gaatje vijf, wat de uiterste hoogte was, gebruikte en ik kon dan weer van daaruit vier, drie, twee, één, weer terug komen naar de normaalstand. Daarmee krijg je dan echt zo'n lacheffect van de kop. Je kon namelijk niet langzaam omhoog of langzaam omlaag gaan, want dan krijg je een heel vloeiende beweging, wat dus niet de goede lachbeweging maakt. Je moet een schok krijgen, die zeg maar, op nummer vijf zit, de uiterste stand, en dan omlaag gaat naar drie of zo. Het is allemaal wat moeilijk uit te leggen... Als je licht, stoot je met je hoofd. Schokkerige beweging, die erna weer terugzakt in de normale houding. Vandaar dat ik het allemaal van te voren duidelijk genoteerd heb! Op de exposure-

sheets heb ik duidelijk aangegeven wáár die stoot zat.

TEKENFILMERS MET SPIEGEL

't Gekke is, en dat wil ik nog wel even vertellen, dat heb ik zo'n beetje geleerd in de tekenfilm. Daar moest ik nogal wat dialoogscènes animeren. Daar moet je dus met gezichts-uitdrukkingen en zo werken. Het leuke is dan, dat je gebruik kunt maken van een spiegel. Laten we zeggen... Je krijgt 'n scène, waarin gesproken wordt, te animeren. Je krijgt een cassetteband mee waarop de stem van de acteur staat. Dat is dus de stem van de man die zorgt voor het tekenfilmfiguur. Die band luister je een aantal keren af en je gaat in de spiegel kijkend mee zitten praten en proberen er achter te komen wát voor een gelaatsuitdrukking er bij hoort. Je hebt dan enorm veel aan zo'n spiegel! Je kunt

het dan tekenen met de bepaalde bewegingen. Dat principe heb ik ook gebruikt in deze film THE WEDDING. Ik had steeds de spiegel bij me staan en niet alleen voor de mondstanden. Ook om de beweging die ik dacht te horen in die geluidsband in die kop te krijgen. Ik heb die geluidsband wel honderden keren weer gedraaid, zeg maar, en steeds ook tijdens het filmen erbij gehad, zodat ik precies wist waar ik was en je kunt ook horen in de stem wat voor stemming die zanger heeft. Dan maak je daar de passende gelaatsuitdrukking en bewegingen bij.

Als hij net zo'n lachbui heeft, en hij gaat dan ineens zichzelf verontschuldigen, 'Hahaha, ahumm, ahumm, Oh..I'm...I'm sorry!', dan moet je de wenkbrauwen ineens een stuk naar beneden hebben en hij kijkt schuin in de camera of zo, ik noem maar wat.

LERAREN ALS KARIKATUUR

Als je in tekenfilms werkt, zit je natuurlijk dicht bij het karikatuur-tekenen. Ik heb het mezelf eigenlijk zo'n beetje aangeleerd. Op school.... Vaak gedaan; eigenlijk deed ik op school niets anders... Leraren natekenen! Hele strips maakte ik. Daar heb ik het eigenlijk zo'n beetje van geleerd.

LICHT OP DE KOP

Vijfhonderd watt licht heb ik gebruikt. Een stuk of vier gewone gloeilampen. Ik had ze eerst maar continu aanstaan, omdat ik bang was, dat als ik het licht regelmatig aan en uit zou doen, ze zouden springen. Het waren grote spotlampen en die had ik niet meer. Ik was als de dood dat die zouden knallen! Dan zou ik waarschijnlijk nergens meer die lampen kunnen krijgen. Als achtergrond

heb ik een stuk blauw karton op een stevige plaat hardboard geplakt. Eenvoudiger kan het niet.

Op 6 oktober was ik klaar met de animatie. Toen heb ik hem als een gek naar de ontwikkelcentrale gebracht. Twee dagen later kon ik hem weer ophalen.

GEINTJE: DOCUMENTAIRE THE WEDDING ?

Nee, het was geen geintje, dat er in het programma stond: Documentaire.

Dat was per ongeluk; mijn vader had het formulier ingevuld... Later dachten we: "Het is nog niet zo gek! Mensen lezen de titel THE WEDDING en ze kunnen daar dan van alles achter denken..."

Tekenfilm is natuurlijk meer mijn straatje. Nu ik in een studio werk, waar je zulke prachtige mogelijkheden hebt met line-testen die je kunt maken op bijvoorbeeld video-recorders; je hebt niets meer met cels te maken; inkten bijvoorbeeld hoeft niet meer. Je hebt een leger assistenten en dat alles is zo machtig interessant, maar ik hou van werken met plasticine omdat de resultaten daarmee veel sneller gaan dan met tekenfilm. Je zet de lampen aan om de plasticine weer zacht te krijgen. Er zat zo'n brok klei in de kop, een paar kilo denk ik, dat als ik er een avondje niet aan gewerkt had (en de ruimte is niet verwarmd) dan leek de kop wel uit diepvries te komen! De eerste tijd is er niets mee te beginnen. Je moet dan de lampen een tijdje aanzetten, voordat je er weer mee kunt werken. Het is echter beter om met harde plasticine te werken. Mijn raam stond ook constant open. " "